

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Δεκεμβρίου 1973 *

Στην υπόθεση 131/73,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunale του Τρέντο προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου

κατά

Giulio και Adriano Grosoli,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού του Συμβουλίου 92/68, της 23ης Ιανουαρίου 1968, περί κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως 22.000 τόνων κατεψυγμένου βοδινού κρέατος, της κλάσεως EX 02.01 A II του κοινού δασμολογίου και του άρθρου 2 του κανονισμού του Συμβουλίου 110/69, της 16ης Ιανουαρίου 1969, περί ανοίγματος, κατανομής και τρόπου διαχειρίσεως της κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως κατεψυγμένου βοδινού κρέατος της κλάσεως 02.01 A II α) 2 του κοινού δασμολογίου,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, M. Sørensen, πρόεδρο τμήματος, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore (εισηγητή), H. Kutscher και C. O Dalaigh, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Mayras
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με Διάταξη της 13ης Απριλίου 1973, που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 1973, το Tribunale penale του Trento υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού του Συμβουλίου 92/68, της 23ης Ιανουαρίου 1968, περί κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως 22.000 τόνων κατενυγμένου βοδινού κρέατος, με παγιοποιημένο δασμό 20% στο πλαίσιο της γενικής συμφωνίας δασμών και εμπορίου (GU 1968, L 23, σ. 2) και του κανονισμού του Συμβουλίου 110/69, της 16ης Ιανουαρίου 1969, περί της ίδιας ποσοστώσεως (GU 1969, L 18, σ. 1).
- 2 Με τον κανονισμό 92/68 προέβη το Συμβούλιο σε κατανομή της ποσόστωσης μεταξύ των κρατών μελών, για το έτος 1968, και χορήγησε στην Ιταλία μερίδιο 15.000 τόνων.

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού, κάθε κράτος μέλος διαχειρίζεται το μερίδιό του «σύμφωνα με τις διοικητικές του διατάξεις».

Με τον κανονισμό 110/69, το Συμβούλιο κατένειμε την ποσόστωση μεταξύ των κρατών μελών για το έτος 1969, χορηγώντας στην Ιταλία μερίδιο 12.000 τόνων.

Στο άρθρο 2 αυτού του κανονισμού προβλέπεται ότι «τα κράτη μέλη καθορίζουν, όσον αφορά τα μερίδιά τους, τις προϋποθέσεις για την πρόσβαση στην εν λόγω δασμολογική ποσόστωση και διαχειρίζονται το μερίδιό τους σύμφωνα με τις διοικητικές τους διατάξεις, κυρίως σε θέματα δασμολογικών ποσοστώσεων».

- 3 Με το πρώτο ερώτημα ζητείται να κριθεί αν, δυνάμει του συνδυασμού διατάξεων του άρθρου 3 του κανονισμού 92/68 και του άρθρου 2 του κανονισμού 110/69, τα κράτη μέλη είχαν τη δυνατότητα, για τις ποσότητες που τους είχαν

χορηγηθεί με την κατανομή των δύο ποσοτώσεων, να θεσπίσουν διατάξεις που αποσκοπούν στη ρύθμιση του προορισμού τους.

Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, με διοικητικές εγκυκλίους, οι ιταλικές αρχές επεφύλαξαν τα μερίδια των ποσοτώσεών τους για την άμεση κατανάλωση, αποκλείοντας κάθε άλλη χρήση και επέβαλαν στους δικαιούχους να αναλάβουν την υποχρέωση να τηρήσουν αυτόν τον προορισμό.

Εναντίον των κατηγορουμένων στην κύρια δίκη, οι οποίοι έλαβαν μέρος της ποσόστωσης που είχε κατανεμηθεί υπ' αυτές τις συνθήκες, ασκήθηκε ποινική δίωξη επειδή δεν τήρησαν τον προορισμό που είχε καθοριστεί, αλλά διέθεσαν ορισμένη ποσότητα κατεψυγμένου κρέατος στη βιομηχανία μεταποίησης.

- 4 Η Κοινότητα είχε διαπραγματευθεί την εν λόγω ποσόστωση δυνάμει της αρμοδιότητας που της παραχώρησε η Συνθήκη σε θέματα δασμολογικής και εμπορικής πολιτικής.

Στο προοίμιο των δύο κανονισμών περί κατανομής αυτής της ποσόστωσης χαρακτηρίζεται ρητά ως «κοινοτική» ποσόστωση.

Επομένως, τον ίδιο χαρακτήρα έχουν και τα μερίδια που έχουν χορηγηθεί στα κράτη μέλη.

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 92/68, η διαχείριση των μεριδίων τους έχει ανατεθεί στα κράτη μέλη για να την κατανεύουν σύμφωνα με τις διοικητικές τους διατάξεις.

Το κείμενο αυτού του άρθρου επανελήφθη στο άρθρο 2 του κανονισμού 110/69, με τη συμπλήρωση ότι τα κράτη μέλη καθορίζουν τις «προϋποθέσεις για την πρόσβαση» στην ποσόστωση.

- 5 Επειδή ο καθορισμός ορισμένων προϋποθέσεων χορηγήσεως της ποσόστωσης αποτελεί κατ' ανάγκη αναπόσπαστο μέρος των λεπτομερειών διαχείρισεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μ' αυτή τη μεταβολή του κειμένου υπάρχει πρόθεση ουσιαστικής τροποποίησης, για τη διαχείριση της ποσόστωσης του 1969, των κόνων που εφαρμόστηκαν το 1968.

Εξάλλου, από το προοίμιο του κανονισμού 110/69 προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν θέλησε να δώσει στο σύστημα της διαχείρισης διαφορετική έκταση από εκείνη του κανονισμού που εφαρμόστηκε για την ποσόστωση του 1968.

Το ζήτημα ερμηνείας που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο αφορά, επομένως, το πεδίο της εξουσίας διαχείρισεως που έχει παραχωρηθεί εν προκειμένω στα κράτη μέλη και στο πλαίσιο αυτής της εξουσίας τις προϋποθέσεις που είναι σύμφωνες με τις διατάξεις του Συμβουλίου όσον αφορά τις εν λόγω ποσοστάσεις.

- 6 Δυνάμει του κοινοτικού καθεστώτος δασμολογικών ποσοστάσεων, τα κοινοτικά όργανα — Συμβούλιο και Επιτροπή — είναι αρμόδια να αποφασίζουν για την οικονομική διάθεση αυτών των ποσοστάσεων και να ρυθμίζουν, κατά συνέπεια, τις λεπτομέρειες της διαχείρισής τους.

Ο καθορισμός αυτών των προϋποθέσεων χρησιμοποίησεως εξαρτάται τόσο από τις διεθνείς υποχρεώσεις που έχει αναλάβει η Κοινότητα, όσο και από τους γεωγικούς ή κατά τομέα σκοπούς της οικονομικής πολιτικής, που επιδιώκουν τα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο των εξουσιών τους.

Εν προκειμένω, επειδή πρόκειται για γεωργικό προϊόν, αυτός ο καθορισμός έπρεπε, ειδικότερα, να γίνει ενόψει της κοινής οργανώσεως στον τομέα της γεωργικής αγοράς την οποία αφορά.

- 7 Στο πλαίσιο αυτό μόνο τα κοινοτικά όργανα έχουν δικαίωμα να καθορίζουν τη χρησιμοποίηση της ποσόστωσης.

Γι' αυτό το σκοπό, τα κοινοτικά όργανα μπορούν είτε να εξασφαλίζουν την ποσόστωση σε κάθε ενδιαφερόμενο είτε να καθορίσουν αυτά τα ίδια τη διάθεσή της είτε ακόμη να επιτρέψουν στα κράτη μέλη να τη χρησιμοποιήσουν με κριτήριο τα συμφέροντά τους.

Όσον αφορά την τελευταία αυτή περίπτωση, μια τέτοια ευχέρεια υπέρ των κρατών μελών εξαρτάται από τη ρητή έκφραση της βούλησης των κοινοτικών οργάνων· επομένως, η μη διάθεση μιας ποσόστωσης πρέπει να ερμηνευτεί υπέρ της ελευθερίας κάθε ενδιαφερομένου να έχει πρόσβαση σ' αυτή.

- 8 Πράγματι, οι διατάξεις ενός κράτους μέλους που αποβλέπουν στη διάθεση μιας κοινοτικής ποσόστωσης σύμφωνα με τα δικά του κριτήρια δημιουργούν κίνδυνο να βλάψουν τους σκοπούς της οικονομικής πολιτικής της Κοινότητας, καθώς και την ισότητα μεταχείρισης όλων των υπηκόων της.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι διατάξεις των κανονισμών 92/68 και 110/69 που εξουσιοδοτούν τα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα διαχείρισεως, πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι, εφόσον το Συμβούλιο δεν προσδιόρισε τη διάθεση των ποσοστώσεων, η παραπομπή αυτών των κανονισμών στις «διοικητικές» διατάξεις των κρατών μελών δεν μπορεί να νοηθεί ότι διαπερνάει το πλαίσιο των τεχνικών και διαδικαστικών κανόνων που αποσκοπούν να εξασφαλίσουν την τήρηση των συνολικών ορίων της ποσόστωσης και της ισότητας μεταχειρίσεως των δικαιούχων.

- 9 Υπάρχει αντίθετα υπέρβαση του πλαισίου αυτής της εξουσίας διαχείρισεως όταν ένα κράτος μέλος θέτει προϋποθέσεις χρησιμοποίησεως που αποβλέπουν σε σκοπούς οικονομικής πολιτικής που δεν προβλέπονται από τις διατάξεις που εξέδωσε η Κοινότητα.

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 92/68 και το άρθρο 2 του κανονισμού 110/69, αναθέτοντας στα κράτη μέλη τη διαχείριση μεριδίων μιας κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως, δεν τους επιτρέπουν να λαμβάνουν μέτρα που αποβλέπουν να ρυθμίσουν τη διάθεση των ποσοτήτων που τους έχουν χορηγηθεί.

- 10 Δεδομένου ότι το δεύτερο ερώτημα υποβλήθηκε μόνο για την περίπτωση που θα δινόταν καταφατική απάντηση στο πρώτο, δεν είναι ανάγκη να απαντήσει το Δικαστήριο στο ερώτημα αυτό.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τους κατηγορούμενους της κύριας δίκης, τις προφορικές παρατηρήσεις των κυβερνήσεων της Ιταλικής Δημοκρατίας και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως το άρθρο 177, τον κανονισμό του Συμβουλίου 92/68, της 23ης Ιανουαρίου 1968, περί κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως 22.000 τόνων κα-

τεψυγμένου βοδινού κρέατος της κλάσεως EX 02.01 A II του κοινού δασμολογίου και τον κανονισμό του Συμβουλίου 110/69, της 16ης Ιανουαρίου 1969, περί ανοίγματος, κατανομής και τρόπου διαχειρίσεως της κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης του κατεψυγμένου βοδινού κρέατος της κλάσεως 02.01 A II α) 2 του κοινού δασμολογίου, το πρωτόκολλο περί του οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως το άρθρο 20 και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Tribunale penale του Trento με Διάταξη της 13ης Απριλίου 1973, αποφαινεται:

Το άρθρο 3 του κανονισμού 92/68 και το άρθρο 2 του κανονισμού 110/69, περί της κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως 22 000 τόνων κατεψυγμένου βοδινού κρέατος με παγιοποιημένο δασμό 20% στο πλαίσιο της γενικής συμφωνίας δασμών και εμπορίου, πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι αναθέτοντας στα κράτη μέλη τη διαχείριση μεριδίων κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως δεν τους επέτρεψαν να θεσπίζουν διατάξεις που αποβλέπουν στη ρύθμιση της διάθεσης των ποσοτήτων που τους έχουν χορηγηθεί.

Lecourt

Sørensen

Monaco

Mertens de Wilmars

Pescatore

Kutscher

O'Dalaigh

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 1973.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt